

Thành phố Ishinomaki tan hoang, đổ nát sau thảm họa động đất và sóng thần vào ngày 11 tháng 3, 2011.

Con Vẫn Chờ

Thương tặng các em học sinh tại trường tiểu học Kama, thị trấn Ishinomaki, Japan. Khi trận động đất xảy ra vào ngày 11 tháng 3, 2011, các em đã bị kẹt lại ở trường. Các em vẫn còn chờ cha mẹ đến đón, nhưng có thể là không bao giờ đến nữa.

*Cha Mẹ ơi, con đang chờ đến đón,
Đã mấy ngày con ngóng đợi, chờ trông.
Sáng hôm nào con vui vẻ đến trường,
Tung tăng nhảy, những bước chân thơ dại.
Con sunhg sướng, đời hồn nhiên, an lạc,
Sống ngoan hiền, trong bảo bọc Mẹ Cha.
Bỗng một hôm, sóng nổi, đất rung nhà,
Con và bạn chui gầm bàn, hãi sợ.
Trong cô độc càng tăng thêm nỗi nhớ,
Con mong chờ hình bóng của Mẹ Cha.
Ngoài sân kia, đổ nát những mái nhà,
Những kỷ niệm vỡ oà trên mặt đất.
Con và bạn nỗi đau không thể khóc,
Vẫn học hành, đọc sách đợi ngày qua.
Một ngày mai đem trượng thái an hòa,*

*Cha Mẹ đến đón con giờ tan học.
Con vẫn đợi, vẫn mong tìm hình bóng,
Của Mẹ Cha trong nhãn nhin, âm thầm.
Hứa với con, một ngày đó rất gần,
Sẽ đến lớp mang con về mái ấm.
Cha Mẹ hỡi, con xin dâng lời khẩn,
Cầu Bề Trên che chở đáng sinh thành.
Để cho con còn có được tháng ngày,
Được Cha Mẹ mở vòng tay ôm ấp.
Cha Mẹ hỡi, dù ngày dài vô tận,
Sẽ không ngừng hy vọng gặp Mẹ Cha.*

Nguyễn P. Thúy, 03/23/2011

Báo The Daily Mail từ Anh kể về chuyện 30 học sinh nhỏ tại trường tiểu học Kama của nước Nhật, các em ngồi lặng lẽ ở trong góc của lớp này nơi tầng lầu 3 của trường, mỗi ngày chờ ba mẹ tới đón về, kể từ ngày sóng thần tràn vào thị trấn Ishinomaki. Cũng hơn cả tuần rồi, không có ba mẹ nào tới đón các em. Và bây giờ thì không ai nghĩ là ba mẹ các em còn sống sót để đón các em về.

Các thầy cô nghĩ rằng một số bé gái, bé trai này, tuổi từ 8 tới 12, biết rằng ba mẹ các em đã mất tích và sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các em nữa, nhưng các em không nói gì.

Các em vẫn kiên nhẫn lặng lẽ đọc sách, hay chơi các trò thẻ bài, được quan sát và chăm sóc bởi thân nhân và thầy cô, những người ngăn không cho bất kỳ ai nói với các em. Các viên chức sợ rằng ngay cả tiếng cửa kéo ra cũng đưa tới một hy vọng sai lầm rằng có một bậc bố mẹ nào tới đón các em về.